

Petar Nenadić - Lusarac

Petar Nenadić je moj šukundjed koji je rođen 1. veljače 1882. godine u selu Poljica. Većina članova moje šire obitelji imaju nadimak Lusarci pa je isti nadimak imao i moj šukundjed, a to je zato što je u to vrijeme bilo puno ljudi koji su se zvali i prezivali isto, pa je na taj način svaka obitelj dobila svoj nadimak kako bi ih se moglo razlikovati.

Petar je bio oženjen s Katom Brusić i imali su osmero djece. Imali su četiri kćeri (Mare, Kate, Dinka i Marija) te četiri sina (Mate, Ive, Petar i Dinko). Moj šukundjed je bio zemljoradnik, a vremena su bila teška i trebalo je prehraniti mnogobrojnu obitelj. Zato je 1928. godine otišao u Kanadu kako bi zaradio potreban novac. Krenuo je iz francuske luke Cherbourg na obali La Manchea i stigao u Quebec na istoku Kanade. Odatle je kanadskom željeznicom otputovao u gradić Moose Jaw koji se nalazi na zapadu te velike zemlje. Tada mu je bilo 45 godina. U Kanadi se nije dugo zadržao. Nakon par godina vratio se u svoje Poljice i nastavio se baviti zemljoradnjom.

A onda je izbio Drugi svjetski rat. Sin Dinko i kćer Kate otišli su u partizane kako bi se borili protiv fašista i nacista. Dinko će poslije biti ubijen na otoku Cresu, a Kate je cijelo vrijeme rata bila u partizanima i radila je kao bolničarka.

Jednog dana u rujnu 1944. godine njemačka vojska došla je po moga šukundjeda. Doušnici koji su s njima surađivali prijavili su ga zbog djece koja su bila u partizanima. Šukundjed je odveden prvo u Trst, a onda je 25. rujna prevezen u koncentracijski logor Dachau u južnoj Njemačkoj. Odmah po dolasku u logor izgubio je ime i prezime. Postao je broj: 111412.

Život u logoru bio je težak, a svakodnevni fizički rad i loša hrana iscrpili su šukundjeda. Nije dočekao oslobođenje logora i logoraša. Prema logorskoj evidenciji, umro je 2. siječnja 1945. godine u 6 sati i 5 minuta. Imao je 63 godine. Obitelj je kasnije saznala da je preminuo prirodnom smrću od ljudi koji su s njim bili u logoru, jer su pokraj njegovog tijela našli njegov nožić. Nakon što su bili pušteni iz logora i vratili se na otok Krk, išli su po selu i pitali ljude ako prepoznaju nožić. Jedna obitelj prepoznala je nožić i tako je Petrova obitelj saznala o njegovoj smrti u logoru. Saznali su i da je pokopan na logorskom groblju.

Nemam puno podataka o mome šukundjedu, ali znam da je bio jako dobar čovjek i volio je svima pomagati. Moj djed mi je prepričavao priče koje je čuo od svoje mame. To da je moj šukundjed volio pušiti, ali tada nije bilo novaca niti za hranu, a kamoli za cigarete. Jedan dan njegova supruga poslala je jedno od djece da s jednim jajetom ode u trgovinu i zamijeni ga za cigaretu. Navečer kada je dobio cigaretu bio je toliko sretan da je plesao po kući.

Za mene, moj šukundjed nikada nije bio broj. Zvao se Petar Nenadić, obiteljskim nadimkom Lusarac. Jako sam ponosna na to što je obilježio dio moje obiteljske, ali i naše krčke povijesti i bilo mi je jako zanimljivo istraživati o prošlosti moje obitelji.